

József Attila képe előtt

Ájulat átkában éltem,
ép eszem megfúlt a borban,
senki és semmi: idétlen
rikoltás visszhangja voltam.

Elbűvölt csalfa tekintet,
jó tüzem hamuvá szörnyedt;
megbánni, meglátni mindent
itt állok végre előtted.

Elszállt a tanítvány álma!
Szesszel a vágyát nem oltja,
bármikor víg a vitára,
alkura holtig mogorva.

Lelkébe vegyíti lelked,
hiszi, hogy nem késett el még,
könnyei felénekelnek –
nem veri vaskarú emlék.

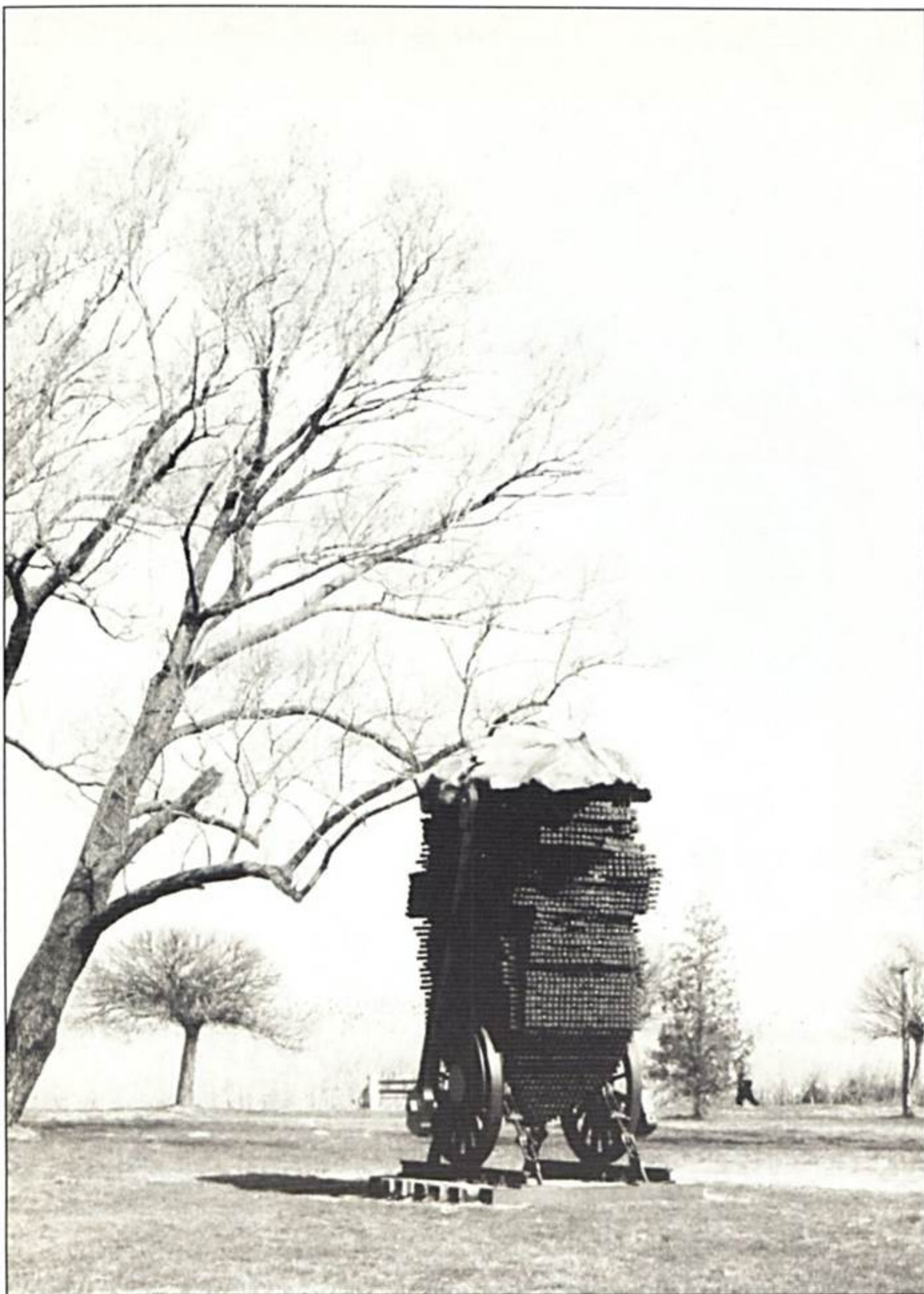
Elpergett, elveszett gyöngyét
sehogy se szedheti össze,
indul, hogy szétfolyó csöndjét
értelmes hanggá kötözze.

Ködképet nem űzök, hajtok,
szívem csak magában bízik,
nézem a szemed, a bajszod,
te buzdíts engem a sírig.

Utószó:

Táltosult gondolat lendít
hegy-völgyön, égi zenében;
feszítek nyergében bátran,
mint nagyapám huszárkorában
a legvadabb, vágató ménen.

József Attila emlékmű, Balatonszárszó
Ortutay Tamás alkotása, 1998
(Váradi Péter Pál felvétele)

